

[Ove Hansen.]

overføres til efterfølgende år, men 5 år kan vi ikke medvirke til.

Jens Foged (V):

Før vi fik kildeskat, debatterede vi gang på gang det forhold, at man egentlig ikke burde bedømme en skattebyrde ud fra et enkelt års indkomst. Fra venstres side har vi tidligere givet udtryk for, at vi eventuelt skulle se det over en 3-årig periode som en gennemsnitsindkomst. Det er jo forholdsvis tilfældigt dette, at man skærer 12 måneder ud af en borgers tilværelse, som skal være grundlaget med forholdsvis få muligheder for at rokere. Så ud fra sådanne betragtninger om denne tilfældighed i skattelovgivningen vil vi gerne se på, om der er noget at rette.

Det forbavser mig en lille smule, at ministeren under behandlingen af de foreliggende to skatteforslag nærmest med næb og kløvr vil fastholde de bestående regler, men samtidig oplyser, at der er nedsat et udvalg til at se på, om man kan ændre lovene. Det er lidt inkonsekvent at være så hårdhændet, at man nærmest binder det udvalg, der nu skal behandle spørgsmålene i så høj grad, at det ikke engang kan tage de ting op, som vi nu behandler, altså sætte spørgsmålstegn ved, om det nu er rigtigt alt sammen.

Vi finder, at når et underskud kan føres nogle år frem, om det skal være 3 eller 5 år, ved jeg ikke — jeg finder nok, at 5 år er en lidt lang tid — så må det vel også kunne lade sig gøre at føre det tilbage. Vi finder for øvrigt, at sådanne regler har særlig interesse i disse tider, hvor vi gang på gang diskuterer, hvordan vi skal klare erhvervslivets problemer, specielt med de stærkt svingende indkomster. Dette gælder på alle erhvervsområder: i den aktuelle situation kan vi nævne fiskernes svingende indkomster på grund af indgreb udefra, ikke på grund af egen vilje til at tjene en indkomst, og vi kan nævne det eksempel, som vi har diskuteret for få dage siden her i folketinget, nemlig de tørkeramte landbrug. Det kunne da hælde sig, at hvis vi indførte en regel for tilbageføring af underskud og derved fik en udjævning, blev vi helt fri for at diskutere disse hjælpeforanstaltninger. Det er ganske givet, at de folk, som jeg her omtaler, har brug for en øget likviditet, og jeg finder ikke noget galt

i, om disse folk, hvis de i fjor har haft en god indkomst, men i år på grund af helt svigtende indkomster har et underskud, får mulighed for at få penge tilbage fra det offentlige for derved at forbedre likviditeten og for derfor bedre at overleve.

Vi vil gerne se sympatisk på forslaget.

Erlendsson (FP):

Det er jo kedeligt, at hr. Jens Foged skal tage ordet ud af munden på én, men jeg kan da gentage nogle af de gode ting, der blev sagt.

Mit parti er i den senere tid, det vil sige efter at fiskerierhvervets krise er blevet akut, fra de andre partier stadig hyppigere blevet spurgt om, hvilken støtte fremskridtspartiet vil give det danske fiskerierhverv. Her foreligger det første svar på spørgsmålet. Hvis lovforslaget, hvad vi meget håber, bliver vedtaget, er vi et skridt på vejen bort fra den ødelæggende skattepolitik, vi fører over for erhvervene, specielt de meget konjunkturfølsomme.

Vi har fra fremskridtspartiet ofte sagt både her i tinget og udenfor, at vi er imod direkte erhvervsstøtte. De gang på gang vedtagne love herom virker tilfældigt og konkurrenceforvridende. Vi mener, at erhvervene skal kunne klare sig selv, men det vanskeliggøres for erhverv som fiskeriet, fiskeindustrien og de hertil knyttede servicefag ved høj beskatning i gode år, så der ikke bliver noget at stå imod med i dårlige. Det er ikke rimeligt at lade et konjunkturfølsomt erhvervs indtjening over en så kort og tilfældig periode som et år være bestemmende for det pågældende erhvervs betaling af indkomstskat. Det gælder i særlig grad fiskerne, men det gælder sandelig også andre erhverv, hvad enten de rammes af naturkatastrofer som tørkeskade, haglskade el. lign. — jeg tænker her naturligvis på landmænd og gartnere — eller det drejer sig om pludseligt opståede afsætningsvanskeligheder, eller det drejer sig om håndværks- og industrivirksomheder, der ligesom de erhverv, jeg allerede har nævnt, kan rammes meget hårdt af svingninger i verdensøkonomien og måske ikke mindst af de panikagtige kriseløsninger, som dette høje ting undertiden vedtager efter døgnlange forhandlinger i en sen natteime.

Det er ikke rimeligt, at bestemte erhverv